

Curierul ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CRISTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.D.R.

ANUL XLI
SEPTEMBRIE - OCTOMBRIE
1963

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 9-10 SEPTEMBRIE-OCTOMBRIE 1984

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare în două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. Ghenadie Petrescu nr. 116

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: Munții Bucegi
văzuți de la peștera
Ialomicioara. FOTO:
E. Dumitrescu

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- ACELAȘI, ȘI TOTUȘI
ALTUL
- CA NIȘTE ÎNȚELEPȚI
- VIRTUTEA (VERSURI)
- DIN VIAȚA LUI ISUS
- CIUDĂȚENII MICI — LA
OAMENI MARI
- PROVERBE
- CUGETĂRI
- IERTAREA
- SIMONE... MĂ IUBEȘTI
- STĂRUINȚA (VERSURI)
- BOTEZUL PENTRU CEI
MORȚI
- PSALMUL 139 (VERSURI)
- PREOȚIA DOMNULUI
HRISTOS
- EI, MAI MARE E!
(VERSURI)

„Același .. ȘI TOTUȘI ALTUL“

„Căci, dacă este cineva în Hristos,
este o făptură nouă. Cele vechi s-au
dus: iată că toate lucrurile s-au
făcut noi“.

2 Cor. 5,17

Noapte!... Cernitul zăbranic s-a lăsat peste orașul ce se cufundă în somn! Zarva și frământarea, ambițiile și patimile s-au potolit, cufundându-se în tăcere! E liniște acum... Luna învăluie în razele ei argintii, întreg Ierusalimul, îmbrăcându-l într-o mantie nouă, curată și măiastră.

Iată însă că pe ulițele înguste ale Ierusalimului, pituindu-se, temându-se chiar și de privirea lunii, un bărbat se strecoară în miez de noapte ușor, fără zgomot, atent să nu se întâlnească cu nimeni. Înfațișarea îl arată a ocupa un loc de seamă între conducătorii cetății, dar straietele ar vrea să nu dea de gol această... E Nicodem! Sub vălul nopții se duce a se întâlni și a sta de vorbă cu Isus, pe Muntele Măslinilor ce domină întinsul Ierusalimului cufundat în noapte...

„Invățătorule, știm că ești un Invățător venit de la Dumnezeu“, sînt primele cuvinte ale lui Nicodem către Isus, ca un salut de cinstire. Și convorbirea se purtă apoi asupra marelui și importante teme pentru lămurirea căreia Nicodem își lăsase odihna și venise să o discute și să o înțeleagă: Cum poate ajunge cineva plăcut lui Dumnezeu, și ca sfârșit să aibă parte de împărăția lui Dumnezeu?

Și cît de neașteptat fu răspunsul ce-l primi Nicodem. Gîndea învățatul fariseu că Isus va începe să-i desfășoare anumite dogme, să-i enumere felurite trepte necesare să le urce, să-l mustre, să-i prescrie cine știe ce și cîte practici religioase care mui de care mai obositoare. Dar nu; nimic din toate acestea nu-i spune Isus! El îi dezvăluie frumusețea unei vieți noi, zicîndu-i: „Adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu“. Ioan 3, 3.

Cît de simplu apare, la prima vedere, răspunsul dat de Domnul Hristos, și totuși cît de atotcuprinzător.

Din primul moment, cuvintele Domnului Hristos relevă un fapt de mare însemnătate în ce privește mîntuirea creștinului, și anume partea ce-i revine lui în această lucrare de înnoire. Căci să notăm că Domnul nu spune că, „dacă nu te voi naște din nou“, adică dacă dumnezeirea nu va face această lucrare, ci precizează din capul locului că din partea creștinului se așteaptă luarea unei poziții în vederea nașterii din nou. Această înnoire nu este ceva impus, o lucrare din afară, ci este rezultatul unei

(continuare în pag. 4-a)

„CA NIȘTE ÎNȚELEPȚI”

„Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți”.

Ef. 5,15

Apostolul Pavel dă un sfat de o mare importanță, atunci când scrie următoarele în epistola sa către Efeseni: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți” (5,15). Atît de mult se cuprinde în expresia „cu băgare de seamă”, sau „circumspecți”, încît nu-i vom putea cuprinde toată puterea și plasticitatea conținutului său, pînă cînd nu vom căuta să analizăm puțin etimologia acestui cuvînt. El este un cuvînt compus din „circum” — în jur — sau — într-un cerc și „specere” — a privi sau a vedea; astfel, „a privi în cerc”. Desigur că lucrul acesta nu este posibil. Noi nu putem privi în

cerc. Noi nu putem privi de jur împrejurul unui munte și să vedem dintr-o singură privire ce se întîmplă în jurul lui. Ochiul nostru vede în linie dreaptă și de aceea avem nevoie de un ajutor spre a înțelege ce dorea să ne spună apostolul Pavel.

Ajutorul de care avem nevoie ni-l dă tot el atunci cînd spune în epistola sa către comunitatea din Corint: „Căci am

D. POPA

ajuns o priveliște pentru lume, ingeri și oameni” (1 Cor. 4, 9). Alte traduceri redau expresia „O PRIVELIȘTE” cu „UN

SPECTACOL”. Expresia de „SPECTACOL” ce o găsim aici, derivă tot din cuvîntul — *specere* — dar aici cu sensul de „teatru”, așa cum redau traduceri marginale ale Sf. Scripturi, această expresie (priveliște — spectacol — teatru). Deci, noi sîntem făcuți — „UN TEATRU — pentru ceilalți (ingeri și oameni). Lucrul acesta schimbă sensul original al expresiei în studiu, de la „a vedea” într-un cerc, în aceea de „a fi văzuți” într-un cerc. Teatrele din vremea aceea constau dintr-o arenă circulară, astfel aranjată încît cei ce veneau la teatru, aveau posibilitatea să privească la artiști, astfel că orice moment al spectacolului,

putea fi bine uriașit de către spectatori.

La fel, cei credincioși, pot și sînt la fel de bine văzuți în umblarea și comportarea lor, de către toți cei ce îi înconjoară. Deci, cît de necesar este ca noi să fim totdeauna sinceri și corecți, pentru ca numai viața aceea curată, dreaptă și adevărată să fie demonstrată de toți cei ce se numesc creștini. Lucrul acesta cuprinde ceea ce zicem și facem, ce purtăm și cum purtăm, ce, cît și cum mîncăm sau bem, cum și ceea ce spunem unii despre alții. Este mărturisirea noastră veritabilă, sau este numai o simplă pretenție nedovedită de realitate și deci... fătarnică! Cît de serioasă este această problemă pentru noi toți. Ca membri ai Bisericii lui Dumnezeu, avem datoria a fi totdeauna, în orice situație, ceea ce pretendem a fi. Ca slujitori ai Bisericii lui Dumnezeu, ne revine sarcina de a fi totdeauna asemenea Învățătorului divin.

Moise, omul răbdării și blîndeții, concretizează astfel această situație. El scrie: „Să păziți tot ce v-am spus, și să nu rostiți numele altor dumnezei: numele lor să nu se audă ieșind din gura voastră“ (Exod. 23,13).

Există în general tendința între „creștini“... a pretinde a fi ceea ce nu sînt. Lucrul acesta nu este ceva nou. Este o situație ce poate fi găsită chiar în zilele regelui Saul și a lui David, și ea a fost pe față denunțată de Domnul Isus cînd a fost pe pămînt. Adevărata măreție este recunoscută ca fiind principiul dreptății în inimă. Această calitate preferată a fost manifestată atunci cînd Samuel s-a dus să ungă pe unul din fiii lui Ișai ca rege în locul lui Saul, care fusese lepădat de

Dumnezeu. Incepînd cu fiul cel mai mare, toți au fost trecuți prin fața profetului lui Dumnezeu, unul cîte unul. Toți au fost respinși, pînă cînd a fost auzit David. Atunci Dumnezeu spuse lui Samuel: „Scoală-te și unge-l, căci el este!“... căci omul se uită la aceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă“. (1 Sam. 16,12,7).

Domnul Isus spuse Fariseilor din zilele Sale: „Vai de voi, carturari și jarisei fătarnici! Pentru ca voi curațiți partea de afară a paharului și a oțetului, dar înăuntru sînt pline de rapire și de necumpătate. Fariseu orb! Arată-ți înțiu partea dinăuntru a paharului și a oțetului, pentru ca și partea de afară să fie curată. Vai de voi, carturari și jarisei fătarnici! Pentru că voi sinteți ca mormintele varuite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe înăuntru sînt pline de oasele morților și de orice fel de necurație. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sinteți plini de fătarnicie și de fărâdelege“. (Mat. 23,25—28).

Apostolul Pavel spunea adresîndu-se marelui preot: „Te va bate Dumnezeu, părete vărut! Tu șezi să mă judeci după Lege, și poruncești să mă lovească, împotriva Legii!“ (Fapte 23,3). Să se observe că din dovezile sau faptele cuiva, se poate de asemenea cunoaște dacă cel în cauză este sau nu un ipocrit (fătarnic).

Cei ce au întocmit calendarul în vigoare și astăzi, ne servesc o ilustrație a acestui fel de caracter cu... „două fețe“. Prima lună a calendarului nostru a fost numită Ianuarie, în cinstea unui vechi zeu roman numit Janus. El — spune mitologia —

avea două fețe. Una cu care privea înainte și alta cu care privea înapoi. Și cei ce au alcătuit calendarul și-au zis că numele acesta se potrivește excelent începutului de an — deci primei luni de la începutul unui an, deoarece cu o față putea privi înainte spre zilele anului în curs, iar cu alta spre anul care s-a scurs, a trecut. Într-un fel se pare că ea indică și felul unora de a fi. Ba găsești cîte unii care sînt copii fidele a celui din poveste care asculta pe toți și tuturor le spunea: „Și tu ai dreptate“. Dar cînd e vorba să acționeze după cele ce se așează a fi... îl găsești în rîndul... fătarnicilor. Despre Abraham Lincoln se spune că pentru timpul și poziția sa — era cel mai demodat dintre toți oamenii de pe atunci. El era subiect de ironie și ridicol; dar lui îi păsa prea puțin sau deloc de toate acestea. Ambiția lui cea mare era dreptatea cauzei sale și se străduia ca umblarea lui să-i fie tot atît de dreaptă. El a fost ironizat de lumea... „modernă de pe vremea lui“... dar poporul de rînd, masele populare, l-au iubit.

Din comportarea unora se poate desprinde faptul că unii caută ca în tot ceea ce fac, să-și facă lor bine. De aici va imbrăca tot atîtea măști cîte sînt situațiile care i-ar aduce un câștig. Ipocrizia, fătarnicia, micimea sufletească îi caracterizează. Mintuitorul le spune: „Vai de voi... fătarnici“. Sînt alții însă care caută neconținut și neobosit să se facă pe sine folositori lumii, ca ceilalți, colectivitatea, să folosească de pe urma lor. Aceștia, în spiritul nostru creștin urmează pilda Domnului nostru Isus Hristos, care nu a avut altă țintă în

viață decît a face pe alții fericiți. De aceea, există o strînsă legătură între ceea ce spunea și învăța El și viața Lui de fiecare zi. Unul din marii poeți clasici spunea în versurile sale:

„Dumnezeu mă știe ;
Fu nu sînt încă
Ceea ce ar trebui să fiu ;
Nu sînt nici chiar
Ceea ce eu aș putea fi...
Dar...
prefer de douăzeci de ori
să fiu...
Un necredincios sincer,
Decît...
Ascuns sub faldurile Evan-
gheliei
Să fiu... Fățarnic... Ipocrit !“

Se spune despre Atena antică care avea un cult deosebit pentru artele frumoase și pentru preocupările intelectuale, că prima întrebare ce și-o puneau cu privire la un străin ce sosea în rîndurile lor era: „Cît de mulți știe?“ În Roma antică, unde se dădea o mare atenție rangului, se spune că se întreba: „Cine a fost tatăl său?“ Iar în New York-ul modern, unde viața se învîrtește în jurul dolarului, întrebarea este: „De cît dispune?“ Dar valoarea unui om nu este determinată de bogăția lui, de „nașterea“ sau chiar de știința ce o posedă, cît de faptul dacă toate acestea le pune în slujba și binele patriei sale, a societății, a întregii colectivități umane, sau, asemenea unui „Harpa-gon“, ține numai pentru sine

toate, asemenea slujitorului din pildă, îngroapă talantul dat... Acestora, Mîntuitorul le spune: „Rob viclean și leneș...“

Cînd David Livingstone pătrunse în inima Africii, dădu de triburi care niciodată n-au văzut vreo oglindă, sau altceva asemănător în care să-și vadă chipul. Cînd unii din acestia și-au privit pentru prima dată fețele în oglinda lui Livingstone acesta i-a auzit exclamînd: „CE URIT“. Si noi am fi uimiți dacă am vedea pentru prima dată „FAȚA“ inimilor noastre.

Un înțelept versan — spune legenda — îmbrăcat foarte sărăcăcios, lua parte la un mare banchet. El nu fu băgat în seamă și chiar insultat. Nimeni nu vădea dispus să stea lîngă el. El iese de la banchet, merge acasă, se schimbă de hainele sărăcăcioase și-și luă haine de mătase și satin, lant de aur și pietre prețioase, își puse un mare diamant pe turban, își prinse o cingătoare bătută numai în briliante și se întoarse în sala banchetului. Toți cei prezenți îi dădură o mare atenție. Acesta scoțindu-și încălțămîntea numai rubine, și înălțîndu-și mantia cu un gest dramatic spuse: „Bine ai venit — mantie... stăpîna mea! Bine ai venit excelenta mea mantie. Trebuie acum să întreb mantia mea ce dorește să mînce, deoarece primirea făcută acum se datorește numai ție“.

FII CEEA CE DOREȘTI CA CEILALȚI SĂ FIE. TU — viața și faptele tale — SĂ VOR-

BEASCĂ DESPRE TINE, și NU VORBELE TALE.

Fie ca pastorii noștri și toți ceilalți să spună adevărul deschis și sincer — și să dovedească în practică lucrul acesta — că marea cantitate de credință a lor sau a oricărui altcuiva nu le va folosi la nimic, atîta timp cît viața lor nu dă mărturie mută — și totuși răsunătoare — despre credința lor.

PUTEREA... e-n „A FI“... și nu în „A PĂREA“ ;

În a face zilnic lucrul tău cu spor

Chiar de-i mic acesta și neînsemnat

Fă-l căci timpul zilei nu e de visat

La lucrări mărețe, dar... în viitor.

Căci orice-ar zice unii în orbă lor, în afară de iluziile tinereții, nimic nu-i mai minunat ca bunătatea, și nimic mai puternic ca adevărul.

Să lăsăm deci la o parte tot ce-i artificial și să începem iarăși a practica sinceritatea cea bună și sănătoasă care va face din noi oameni folositori societății și comunității frățești. Și astfel noi vom fi în stare a privi în urmă nu la o viață plină de ipocrizie, ci la o viață plină de sinceritate și devotament în toate lucrurile ce au adus un folos patriei noastre și Bisericii din care facem parte.

„Același... ȘI TOTUȘI ALTUL”

(Urmare din coperta II-a)

intregi transformări lăuntrice minată de voința proprie a celui care dorește înnoirea. „Dacă nu se naște din nou”, spune Isus, arătînd prin exprimarea reflexivă, că creștinului îi revine personal o parte în această lucrare de înnoire, și că nu trebuie să se aștepte ca dumnezeirea să-i facă partea ce este a lui de săvîrșit.

Si fiindcă Nicodem nu înțelegea pe deplin în ce consta această lucrare ce-i revenea convertitului. Isus îi dă o lămurire mai înainte. „Adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu”. Din nou aceeași formă reflexivă indică datorita primordială ce-i revine creștinului, anume de a-și lua hotărîrea să o termine cu o viață în năcate și fante rele, pe care să le înmormînteze în apa botezului. Și după aceea Isus amintește conlucrarea Duhului Sfînt la această înnoire a lui. Înseamnă deci, că pînă ce creștinul nu este el dispus, nu socoteste el de bine a porni în lăuntrul său o lucrare de curățire, pînă ce el nu invită apoi conlucrarea Duhului Sfînt la această operă de desăvîrșire a înnoirii, nu poate fi vorba de o naștere din nou.

Nașterea din nou, din cuvintele Domnului Isus, este o conlucrare între creștin și Dumnezeu, însă cu primul pas făcut de creștin, deoarece dumnezeirea nu silește. În legătură cu aceasta, ca o exemplificare a nașterii din nou, să ne amintim despre experiența lui Naaman.

Venit din Siria în Israel, ca să fie vindecat de lepră, Naaman fu foarte surprins, ba se și minie cînd văzu că Elisei îi spune doar atît: „Du-te și scaldă-te în Iordan și vei fi curat!” Și minia sa, pînă acolo încît se și îndepărtă, Naaman și-o vădi, spunînd: „Eu credeam că va ieși la mine, se va înfățișa el însuși, va chema Numele Domnului, Dumnezeului lui. Și va duce mîna pe locul rînii, și va vindeca lepra”. Ar fi dorit Naaman ca Elisei să lucreze el ceva pentru vindecarea leprei, iar el Naaman nici nu se aîndea că lui i-ar reveni ceva de făcut. De aceea s-a și miniat. Dar înduplecat de slujitorii lui, s-a pogorît și s-a cufundat în Iordan, și s-a curățit, carnea lui făcîndu-se cum este carnea unui copil. 2 Imn. 5.1—14. Pentru vindecarea și înnoirea cărnii lui, a fost nevoie în primul rînd ca Naaman să se hotărască a se pogori și a se cufunda în apă, ca în ea să dispare tot ceea ce stricose și chinase viața sa de mai înainte.

Am vrut să ne ocupăm în primul rînd de acest punct, de această parte ce revine creștinului în opera de naștere din nou, deoarece mulți socotesc că harul și iubirea lui Dumnezeu este într-atît de mare încît ea acoperă o continuitate oricît de mare de fărădelegi ale creștinului, dispensîndu-l pe acesta de orice strădanie de a-și îndrepta viața, și de a se depărta de rele.

„În tot ceea ce privește viața credinciosului s-a dovedit că o cunoaștere teoretică a adevăru-

lui nu este îndestulătoare pentru a salva sufletul. Ea nu produce roadele dreptății. Zelul pentru ceea ce se numește adevărul teologic este adeseori întovărășit de o ură față de adevărul curat care se manifestă în viață. Capitolele cele mai însemnate sînt întunecate de crimele săvîrșite de bigoții religioși. Fariseii pretindeau că sînt fii ai lui Abraam, și se lăudau că au în stăpînire cuvintele lui Dumnezeu; dar aceste avantaje nu i-au ferit de egoism, răutate, lăcomia după cîștig și fătărnicia cea mai iosnică. Ei se considerau cei mai religioși oameni din lume, dar așa-zisa lor drept-credinciosie i-a făcut să răstignească pe Domnul mării.

Primeidia aceasta încă mai dăinuiește. Multi se socotesc adevărați creștini pentru faptul că subscriu anumite crezuri religioase. Dar ei n-au adus adevărul în viața de toate zilele. Ei nu l-au crezut și nu l-au iubit; de aceea n-au primit puterea și harul care vin prin sfîntirea adevărului”.

Iată deci în ce constă și cum se lucrează și se înfăptuiește nașterea din nou. Prin însăși expresia ei de „naștere din nou” înseamnă că este vorba de o transformare, o schimbare totală, fără să se mai asemene vieții celei vechi. Ea nu este o peticire pe ici și colo; căci atunci cînd cineva vrea să se înnoiască „nu rupe dintr-o haină nouă un petec, ca să-l prindă la o haină veche; altmîntrelea, rupe și haina cea nouă, și nici petecul luat de la ea,

nu se potrivește la cea veche".
Luca 5,36.

Și atunci înțelegem orizontul atotcuprinzător și înțelesul imens al cuvintelor adresate de Isus învățatului fariseu, Nicodem: „Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou“, adică trebuie să se producă o radicală schimbare în felul vieții noastre în toate compartimentele ei, căci așa cum am amintit mai sus, nu înseamnă naștere din nou în viața creștinului, adoptarea unor forme religioase, adică punerea de petice noi peste o viață veche. Căci atîta vreme cît exprimarea exterioară a religiei nu concordă cu puritatea lăuntrică, ea nu alcătuiește decît un rit fără rost ca al fariseilor fățarnici.

De această naștere din nou în concepții, în simțăminte, în viața de toate zilele, în rezolvarea problemelor felurite ce confruntă pe fiecare îns, aveau nevoie credincioșii din vremea Domnului Isus și avem și noi azi, creștinii de acum.

„Nașterea din nou“ prezentată de Domnul Isus lui Nicodem ca problemă primordială în viață, a fost văzută de El nu numai ca ceva teoretic, ca o doctrină, ca o înșiruire de ritualuri, de expuneri, de crezuri, de practici sau obligații religioase. Nu acestea alcătuiesc esența nașterii din nou despre care Isus spune că trebuie să se producă în creștin, dacă dorește să-și lucreze cu adevărat mîntuirea și să poată avea parte de împărăția lui Dumnezeu.

„Nașterea din nou“ înseamnă o revizuire din partea creștinului a întregii sale vieți, de îndepărtare a tot ce este rău și greșit în ea, de promovarea a tot ce este demn de laudă, o înnoire radicală ce să se poată vădi ca atare.

Precum este trandafirul
Floare mîndră între flori,
Așa este caracterul
O comoară-ntre comori.

El virtuți cuprinde-n sine
Cînd spre bine e zidit,
Căci virtutea-i pas spre bine
Drum și dor nebiruit.

Ea e forța care-n viață
Rod neprihănit aduce.
Iar pe drum ne e povață
Și spre bine ne conduce.

Dacă în buchet uni-vom,
Flori din florile credinții,
Dacă buni în viață fi-vom,
Dacă vom trăi ca sfinții,

Așa după cum înnoirea unui oraș nu constă doar în niște pivaje noi, în niște colorituri noi ale fațadelor caselor, ci într-o schimbare totală sub diferitele aspecte, încît nu mai este de recunoscut, așa și înnoirea creștină pe care o amintea Domnul Isus lui Nicodem nu este un act aparte, singular, ci o totalitate de elemente înnoi-

„Virtutea“

I. DĂNEȚIU

Dacă vom uni iubirea,
Cu cinstea și politețea,
Și vom combina vorbirea
Cu munca și cu blîndețea,

Iar smerenia uni-vom
Cu stăpînirea de sine
Bunăcuvîntă avea-vom
Și progres în tot ce-i bine.

Atunci, viața noastră fi-va
De-a virtuții roade plină,
Și pe cale oglin-di-va
Zi cu zi, firea divină.

Iar cînd la sfîrșit de cale
În spre roade-ai să privești,
Fi-vor virtuțile tale,
Flori... din florile cerești.

toare ce au ca rezultantă: adevărata înnoire.

„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă“, și „să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu“, sînt exprimări ale apostolului Pavel (1 Cor. 5,7; Efes. 4,24) care arată că el înțelegea nașterea din nou ca o lucrare complexă, cuprinzătoare a unei munci și străduințe. Nu

la voia întimplării folosește apostolul Pavel asemănarea măturării aluatului vechi, atunci când vorbește despre înnoire; căci el se gîndește că numai curățirea temeinică de fermentațiile aluatului vechi pătrunse în fiecare ungher va putea asigura adevărată înnoire. Și iarăși se vedește ideea că această lucrare revine creștinului, care trebuie să se apuce ei să măture, iar nu să aștepte ca altul să-i facă lucrarea de curățire a lăuntrului ființei sale.

În primul rînd viața creștinului trebuie să fie socială, nu o viață izolată, retrasă, trăită numai pentru sine. „Nu mă rog să-i iei din lume”, formula Domnul Isus în rugăciunea Sa către Dumnezeu, arătînd că creștinul trebuie să se găsească și să ia parte la rezolvarea problemelor omenirii, dîndu-și întreg interesul și aportul său.

Este o mare greșală a creștinilor, și anume că nu-și ocupă mai întîi locul ca oameni în marea pînză a omenirii, trăind cu ea, bucurîndu-se cu ea, obosindu-se cu ea spre ridicare și innobilare, spre tot ce poate însemna frumos. Creștinismul îl înțeleg unii ca o pustnicie, iar tot ce îi aduce în legătură cu cei care nu le împărtășesc vederile lor religioase ca o mînjire a lor. Cît de cu totul greșită părere! Înainte de a fi creștini, trebuie să ne fi dovedit a fi oameni.

Viața cea nouă, în afară că este socială, angrenată în problemele ce o înconjoară, ea este și o viață a rodniciei desăvîrșite a muncii. „Orice se face, să fie făcut cu o exactitate și desăvîrșire care să poată rezista cercetării. Trebuie depusă inimă în muncă. Credincioșia este la fel de esențială în obișnuitele datorii ale vieții ca și în cele care cuprind răspunderi mai

mari. Am dori ca fiecare lenes să fie silit să-și cîștige piinea zilnică, deoarece munca este o binecuvîntare, iar nu un blestem. Munca innobilează”.

„Credința în apropierea venirii Fiului Omului pe norii cerului nu va face pe adevăratul creștin să ajungă neglijent și nepăsător față de preocupările obișnuite ale vieții. Așteptătorii care nădăjduiesc în apropiata arătare a lui Hristos nu vor fi trîndari, ci sîrguitori în muncă. Munca lor nu o vor face cu neatentție și necinstit, ci cu luare aminte, cu rîvnă și în chip desăvîrșit. Cei care se măgulesc că nepăsătoarea neatentție față de lucrurile vieții acesteia este o dovadă a spiritualității lor cum și a despărțirii lor de lume, se găsesc într-o mare amăgire. Sinceritatea, credincioșia și integritatea lor sînt cercate și probate prin lucrurile vieții. Dacă ei sînt credincioși în cele puține, vor fi credincioși și în cele multe.

„Ținerea credincioșilor de viața viitoare, nemuritoare, depinde de felul cum ei se poartă în problemele ce privesc viața aceasta, și că integritatea este neapărat necesară formării unui caracter neprihănit”.

Iată deci că o altă față și un alt element al nașterii din nou ce vine să o vădească, este desăvîrșirea lucrului făcut. Inimă și credincioșie se cere a pune creștinul în munca sa oriunde s-ar găsi, fie în brazda ce o întoarce, fie în sonda ce o durează, fie în strungul ce-i face piesa ce va fi de folos avionului sau trenului să poarte cu bine mii și mii de inși.

„Pot socoti Eu curat”, un om nou, renăscut, ve creștinul care „are o cumpănă nedreaptă și greutatea strimbe în ea?” Și întrebarea se continuă dacă mai

sînt în casa celui ce-și pretinde o viață nouă, „comori nelegiuite”, adunate cu strîmbătate, cu înșelăciune, „și blestemata efa mică?” (Mica 6,11,10). „Cîntarul și cumpăna dreaptă vin de la Domnul” (Prov. 16,11); „să n-ai în sacul tău două feluri de greutate, una mare și alta mică. Să n-ai în casă două feluri de efa, una mare și alta mică. Ci să ai o greutate adevărată și dreaptă, să ai o efa adevărată și dreaptă, pentru ca să ai zile multe în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău. Căci oricine face aceste lucruri, oricine săvîrșește o nedreptate, este o uriciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. Deut. 25, 13-16. Metrul cum măsoară, cumăna cum bate? Dreptatea cum o faci? Oare după fața omului?

„Un om cinstit, potrivit măsurării lui Hristos, este acela care va dovedi o integritate necîlîtită. Greutăți înșelătoare și cîntare false, sînt o uriciune înaintea lui Dumnezeu. Cînd cineva este în adevăr legat de Dumnezeu și cu adevărat păzește legea Lui, viața lui va dezvălui acest fapt; căci toate faptele lui vor fi în armonie cu învățăturile lui Hristos. El nu-și va vinde onoarea pentru cîștig. Principiile lui sînt clădite pe o temelie sigură, și purtarea lui în treburile pămîntești este o transpunere a principiilor lui. Ferma integritate strălucește ca aurul în mijlocul zgurii. Înșelăciunea, falsitatea și nesinceritatea pot fi ascunse și acoperite de ochii omului, însă nu de ochii lui Dumnezeu. Ingerii lui Dumnezeu, care observă dezvoltarea caracterului și cîntărește valoarea morală, înseamnă în cărțile Cerului aceste mici fapte care dau pe față caracterul.

„Oare cîți creștini trăiesc în viața lor principiile poruncite de Hristos și se poartă cu alții așa cum ar dori să se poarte cu ei în aceleași împrejurări? Creștine, te rog răspunde!”

Viața cea nouă este și armonie familiară. „Frate, fii bun, răbdător, îngăduitor. Amintește-ți că soția ta te-a acceptat ca soț nu ca să domini asupra ei, ci ca să-i fii un ajutor. Niciodată nu fii impunător și dictatorial. Nu-ți exercita voința cea tare a ta pentru a-ți sili soția să facă așa cum dorești tu. Amintește-ți că și ea are o voință și că și ea ar dori ca să-și aibă drumul ei în aceeași măsură cum tu dorești să-l ai pe al tău. Mai amintește-ți că tu ai avantajul unei experiențe mai largi. Fii respectuos și curtenitor. Înțelepciunea care vine de sus, este întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune”. Iacob 3,17.

„O biruință este neapărat esențială de cîștigat atît de soț cît și de soție — biruința asupra unei voințe încâpașinate. În lupta aceasta voi puteți birui numai prin ajutorul lui Hristos... Amintiți-vă, că Dumnezeu este iubire, și că prin harul Său voi puteți izbuiți a vă face fericiți unul pe celălalt, așa după cum ați făgăduit cu ocazia legămîntului căsătoriei voastre”.

Această biruință a vieții de familie în demnitatea, respectul și morala ei înaltă va alcătui o piatră de căpetenie pentru făurirea vieții celei noi.

„Nimeni nu trăiește pentru sine”. „Caracterul se va dezvoltă singur. Privirea, tonul vocii, faptele — toate își au influența în alcătuirea cercului familiar. Ele modelează firea și caracterul copiilor; ele inspiră sau tind să nimicească încrederea și iubirea. Toți sînt făcuți mai buni sau mai răi; fericiți

(Continuare în pag. 10-a)

„DIN VIAȚA LUI ISUS”

— NUNTA DIN CANA —

J. DĂNEȚIU

După ce părăsi Iordania, unde primise botezul de la Ioan, Domnul Isus S-a îndreptat spre Galileea. De aci și-a început El marea lucrare a vieții Sale, și a reprezentării caracterului Său dumnezeiesc.

În Cana, un oraș din Galileea, urma să aibă loc sărbătorirea unei nunți printre rudele lui Iosif. Domnul știa despre aceasta; El știa de asemenea că acolo, vor fi de față multe persoane cu influență; de aceea porni împreună cu ucenicii Săi spre Cana. Îndată ce s-a aflat că Isus a sosit în oraș, atît Lui cît și ucenicilor Săi li s-a făcut o deosebită invitație la nuntă, lucru pe care-L acceptă cu bucurie.

Domnul fusese mai mult timp despărțit de mama Sa. Între timp primise botezul de la Ioan și obținuse biruința contra ispitirii din pustie. Diferite zvonuri despre El și suferințele prin care trecuse ajunseseră pînă la Maria, mama Domnului.

Ucenicul Ioan o căutase la locuința ei, și-i povestise despre întîlnirea cu Domnul, cum și despre evenimentele de la botezul Său, cînd glasul lui Dumnezeu fu auzit recunoscînd în El pe Fiul Său, și cum

văzuse pe Ioan Botezătorul arătîndu-L pe Domnul și exprimînd: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. Timp de treizeci de ani strînsese Maria cu îngrijire în inima sa toate dovezile, că Isus este Fiul lui Dumnezeu, făgăduitul Mîntuitor al lumii din păcat. Între timp Iosif murise, iar ea nu mai avea acum pe nimeni căruia să-i mai poată încredința gîndurile ei.

În timpul celor două luni din urmă în mod deosebit ea fusese întristată, fiind nevoită de împrejurări să trăiască despărțită de Fiul ei cel atît de credincios și ascultător. Mama rămasă văduvă era îndurerată și de suferințele pe care Hristos trebuise să le suporte în singurătate. Mesianitatea Sa îi produsese, atît o bucurie mare cît și o durere adîncă. Dar, acum iată o fericită ocazie de a-L reîntîlni. Maria îl văzu pe Domnul însoțit de o mulțime de bărbați care îl numeau cu mult respect „Învățătorul”. Aceștia îi povestiră despre lucrurile minunate văzute la botezul Lui, cum și la multe alte ocazii, zicînd: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și în profeți, pe

Isus din Nazaret, pe Mesia cel mult așteptat“.

Inima Mariei s-a umplut de bucurie. Căpătase din nou asigurarea că nădejdea pe care o nutrise atât de mult, trebuie să fie adevărată. Ar fi fost desigur ceva destul de ciudat, dacă odată cu această bucurie sfântă nu s-ar fi amestecat și o urmă a mândriei de mamă. La ospățul nunții din Cana se întâmplă însă un eveniment care produse o mare neplăcere. Dintr-un motiv oarecare vinul s-a terminat. Acest vin era must curat de struguri, și la o oră așa de tîrzie era cu neputință a se mai procura altul. De aceea mama lui Isus, fiind rudă cu nuntașii, se adresează Domnului și-I zise : „Nu mai au vin“. În această comunicare se afla o cerere ascunsă, ca El, să le ajute în nevoia lor. Isus iubea cu gingășie pe mama Sa.

El era pe deplin conștient despre chemarea viitoare a vieții Sale. Puterea Sa dumnezeiască fusese ascunsă, și timp de treizeci de ani El așteptase cu răbdare, fără a porni înainte de timp la lucru. Maria însă dorea în mîndria inimii ei, ca Isus să dovedească originea Sa dumnezeiască în fața celor adunați.

Maria pricepea caracterul Fiului Său, și se apleca cu supunere în fața voinței Sale. Ea știa, că El ar accepta dorința ei, dacă ar fi bine să facă aceasta. Procedul ei dovedi deplina ei încredere în înțelepciunea și puterea Sa, și la această încredere Isus răspunse printr-o minune, care urmă. Maria zise atunci la acei ce serveau la masă : „Să faceți tot ce vă va zice El“. La intrarea în casă se aflau șase vase pentru apă, făcute din piatră.

Isus zise să le umple cu apă. Ei împliniră această cerință. Apoi El spuse : „Acum scoateți și duceți celui cu răspunderea principală la nuntă“. Toți au observat cu uimire, că în locul apei cristaline, cu care umpluseră vasele, era acum vin. Atît veghetorul mesei, cît și majoritatea oaspeților nu au observat că vinul se terminase : de aceea s-au mirat cînd au gustat din noul vin, căci acesta era cu mult mai bun decît oricare altă calitate pe care o băuseră mai înainte, și cu totul deosebit de cel pe care îl aduseseră la începutul mesei.

Ei au chemat pe mire și i-au zis : „Orice om pune întîi vinul cel bun la masă și după ce mesenii au băut pune pe cel mai slab, dar tu ai ținut vinul cel mai bun pînă acum“.

Acest dar al lui Hristos pentru acea sărbătoare a nunții

era un simbol al mijloacelor de mîntuire. Apa reprezintă botezul în moartea Sa ; iar vinul vărsarea singelui Său pentru curățirea păcatelor lumii. Măsurile luate pentru oaspeții de la nuntă erau îndestulătoare, și nu mai puțin suficiente sînt și mijloacele pentru ștergerea fărădelegilor omenești.

Isus se înapoiase tocmai din pustie și de la lunga sa postire, unde fusese încercat pentru a zdrobi stăpînirea poftelor rele. Printre alte rele, aceste poftede, duseseră pe mulți la satisfaceri cu băuturi îmbătătoare. Hristos nu pregăti oaspeților de la nuntă un vin care să îmbete, prin fermentație, sau falsificare, ci asemenea unui must de struguri curat. Prin aceasta, gustul era adus în armonie cu un apetit sănătos.

Oaspeții au recunoscut calitatea superioară a vinului, și la cererile lor de a ști de unde provine, aflară despre fapta minunată a tînarului galileean. Societatea asculta cu o uimire fără margini, și cuvinte de indoială și surprindere se auzeau rostite tare. În cele din urmă au căutat pe Isus, ca să-I dea cinstea cuvenită și să afle cum a prefăcut El într-un așa mod minunat apa în vin ; dar El nu mai putea fi găsit. Cu o simplitate plină de demnitate El făcuse această minune și apoi Se depărtase în liniște.

Cînd au aflat că Isus plecase, atenția celor de față a fost îndreptată asupra ucenicilor Lui, care rămăseseră în urmă. Pentru prima dată au avut aceștia ocazia să-și mărturisească credința în Isus din Nazaret ca Mîntuitor al lumii. Ioan povestea despre cele ce auzise și văzuse din învățăturile Sale. El le vorbește despre întâmplările minunate de la botezarea lui Isus prin Ioan în

Iordan: cum lumina și strălucirea s-a coborât atunci din cer asupra Lui în chip de porumbel, în timp ce un glas venind din cerul senin și deschis îl declară ca Fiul Tatălui cel nemărginit. El le istorise aceste fapte cu o limpezime și exactitate convingătoare. Curiozitatea tuturor celor de față a fost trezită, și mulți care așteptau cu dor venirea lui Mesia, credeau că acesta va fi poate, Cel Promis încă de mult lui Israil.

Vestea despre această minune a lui Isus s-a răspândit în toată împrejurimea ajungând până la Ierusalim. Preambii și bătrînii au auzit despre aceasta cu uimire. Ei cercetau acum cu un nou interes profețiile referitoare la venirea lui Hristos. Cu cea mai mare ardoare și îngrijorare se urmărea a se afla intențiile și misiunea noului învățător, care pășise din mijlocul lor într-un mod atât de modest și fără de pretenții, și totuși făcea ceea ce nimeni înainte de El nu fusese în stare să facă.

Activitatea chemării lui Hristos sta într-un contrast izbitor față de aceea a bătrînilor iudei. Aceștia nu aveau nici o legătură cu omenirea suferindă, considerându-se pe ei înșiși ca favoriți ai lui Dumnezeu. Dându-și o aparență necuviincioasă de dreptate și de demnitate, iudeii se abătuseră atât de mult de învățăturile lui Iehova, încât gindeau că în ochii lui Dumnezeu ei vor fi priviți ca drepti și vor dobîndi împlinirea profețiilor Sale, dacă vor respecta cu strictețe doar litera moartă a legii lui Moise.

Zelul cu care se conformau formalismului le dădea o aparență de mare evlavie. Nemulțumiți cu respectarea porunci-

Ciudățeniile mele...

la oameni mari!

— Haydn, înainte de a scrie o compoziție se îmbrăca de sărbătoare, se bărbiera și apoi se uita la un inel cu briliante.

— Gluck, compunea transportînd pianul lângă piețele publice unde era zgomotul mai mare.

— Jean Jaques Rousseau a scris în arșița soarelui cu capul descoperit.

— Schiller se plimba mult sau sta cu picioarele în apă rece. Făcea corăbioare de hîrtie și le da drumul pe ape curgătoare.

— Voltaire își făcea schițele compozițiilor sale acoperit cu un voal des și plimbîndu-se pe alee, iar vara făcea foc în odaia sa de lucru.

— Isaac Newton a uitat ziua cînd să se ducă la cununie.

— Edison după trei zile și-a adus aminte că-l așteaptă cineva pe peronul gării.

lor prescrise de Dumnezeu prin Moise, ei căutau neîncetat după datorii mai sticte și mai grele. Măsura de conduită a sfințeniei lor, o puneau pe mulțimea ceremoniilor, în timp ce inimile lor erau pline de fățarnicie, mîndrie și zgîrcenie. Neaprobarea lui Dumnezeu apăsă asupra lor din cauza neglijării lor, pe cînd ei pretindeau a fi singura națiune dreaptă pe pămînt.

Ei adăugau prescripții după prescripții, pînă ce poruncile, rînduielele și învățăturile lui Dumnezeu se pierduse într-o mulțime nemărginită de obiceiuri și ceremonii fără însemnătate.

Isus mustra necumpătarea. El nu-și permitea nici un fel de comportare ușuratică, pe cînd o distracție nevinovată era aprobată de El. O nuntă iu-

daică era o ocazie solemnă și plină de însemnătate, ale cărei bucurii nu erau ceva neplăcut pentru Fiul Omului. Minunea săvîrșită avea de scop să risipească prejudecățile iudeilor, și să dea ucenicilor Domnului o învățătură despre mila și iubirea Sa de oameni. Rudele Sale au fost atrase către El printr-o simpatie adîncă. În același timp Isus consfinți căsătoria ca pe o întocmire dumnezeiască, și în tot timpul lucrării Sale de evanghelizare de mai tîrziu, El arăta un deosebit respect legăturii despre căsătoriți, luînd aceasta ca pildă pentru a explica multe adevăruri însemnate și ridicînd stîndardul curăției ce trebuie să fie păstrat între soți pînă la comparația legăturii Sale cu Biserica Sa, numind-o pe aceasta mireasă, iar pe El Mirele care trebuie să revină.

Cît de greu este a salva barca reputației de stîncile ignoranței!

Petrarca

Hrănește-ți mîntea cu gînduri nobile.
Disraeli

Motivul dărnicii și nu darul făcut, este ceea ce caracterizează pe dătător.
Lessing

Mal bine să faci mai puțin bine, decît mult rău.
Socrate

Pietre și bețe sînt aruncate numai în pomul plin de roade.
Saadi

Odihna, este rodul cel bun al muncii.
Plutarh

Sinceritatea și adevărul, constituie baza oricărei virtuți..
Confucius

Nu despera niciodată. Dar dacă totuși ai ajuns la desperare, atunci lucrează mai departe în desperare.
Burke

Limba este numai de cîțiva centimetri, dar omoară adesea un om de aproape 2 m.
Un proverb japonez

Virtutea este primul titlu de noblețe.
Molière

Crearea a mii de păduri este opera unei singure ghinde.
Emerson

În rugăciune este mai bine a avea o inimă fără cuvinte, decît cuvinte fără inimă.
Bunyan

Gîndurile, mai mult decît faptele, dau pe față caracterul.
W. S. Plumer

Scepticismul este o sinucidere lentă.
Emerson

Adevărata pocăință însemnează a înceta de a mai păcătui.
Ambrose

Oamenii trebuie să iubească adevărul mai înainte de a-l crede întru totul.

Nu amîna pînă mîine să fii înțelept. Soarele zilei de mîine, poate nu-ți va răsări niciodată.
Congreve

Prejudecata este copilul ignoranței.
Hazillit

sau nenorociți prin aceste influențe... Să facem tot ce ne stă în putință în a curăți, lumina, mîngîia și încuraja pe cei în legătură cu noi în relațiile familiare“.

Și acum, ocupîndu-ne de nașterea din nou din punct de vedere religios, nu avem pentru aceasta de făcut decît să adunăm într-un mănunchi felul de viețuire al nostru în diferitele situații din viață în care ne găsim, în drumul trăirii noastre pe pămînt. Și acest mănunchi al umblării noastre va avea cuvîntul hotărîtor în a spune dacă s-a produs în creștin nașterea din nou ne care poate și-o pretinde că a și dobîndit-o sau nu.

Ocuparea locului ca oameni în marea pînză a omenirii; integrarea în viața socială a locului unde ne găsim, achitarea cu toată conștiințozitatea de îndatoririle ce ne revin la locul nostru de muncă; apoi legăturile noastre familiare în toate amănunțele lor, viața noastră cetățenească, viața noastră religioasă, sînt cu toatele aspecte ale aceluiași tot care alcătuiește viața cea nouă a creștinului,

lipsită de orice ar putea-o stînjeni în dezvoltarea ei.

Și toate aceste aspecte ale înnoirii de viață a creștinului sînt lucrate în chip minunat, înobilate de influența sfințitoare a Duhului Sfînt. Căci la fel cum vîntul însuși nu se vede, dar produce efecte văzute și simțite, „la fel și lucrarea Spiritului asupra sufletului se descoperă în orice faptă a celui care a simțit puterea lui salvatoare. Cînd Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpînire, El transformă viața. Gîndurile văcătoase sînt înlăturate, faptele rele sînt părăsite, iubirea, și pacea iau locul mîniei, invidiei și certurilor. Bucuria vine în locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mîna care ridică poverile, nimeni nu vede lumina ce se coboară de sus, binecuvîntarea vine atunci cînd sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi acea putere pe care nici un ochi nu o poate vedea creează o făptură nouă după chipul lui Dumnezeu“.

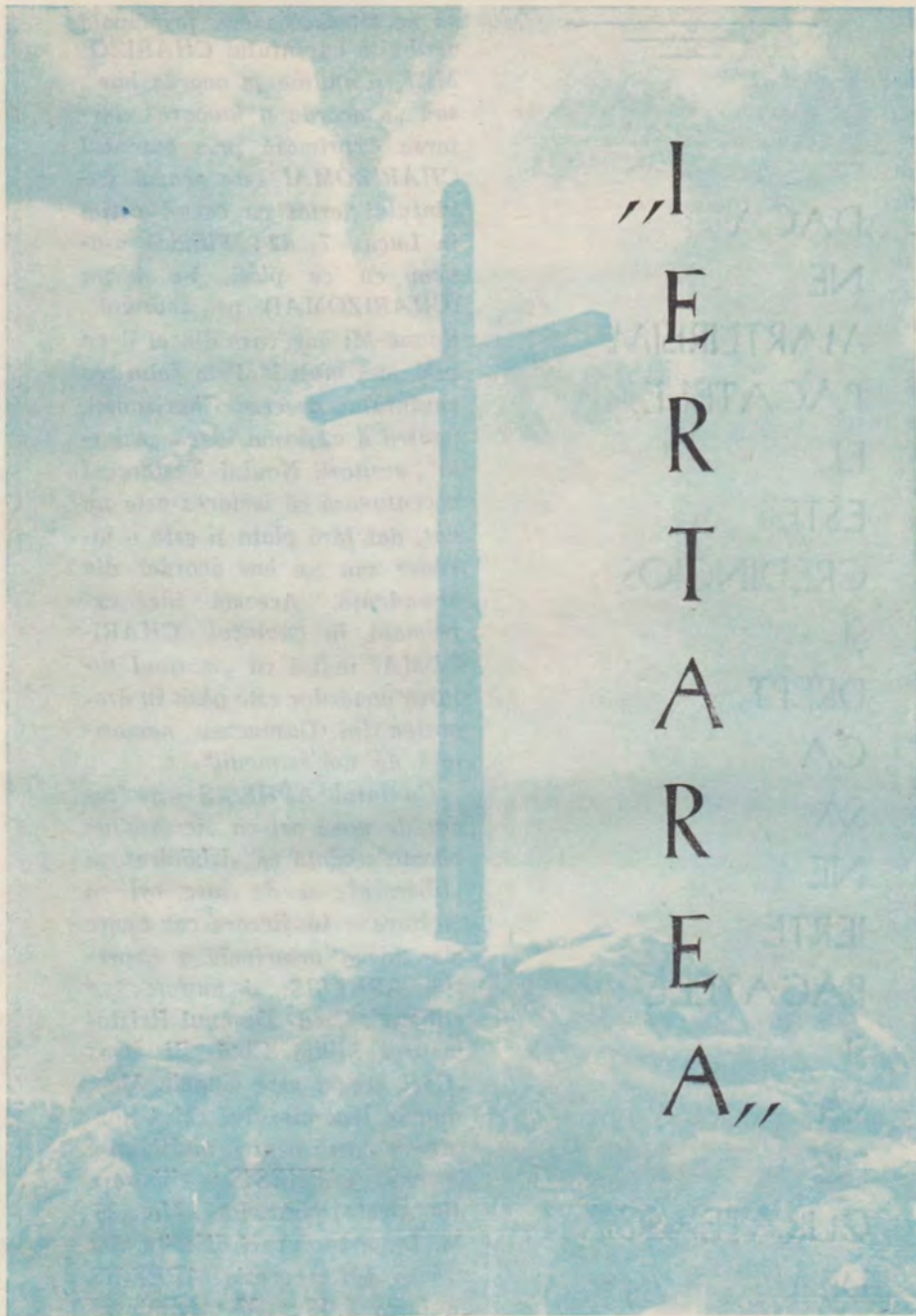
V. FLORESCU

„CUGETĂRI”

— Un om cu adevărat mare, niciodată nu leapădă simplitatea de copil.

— Sînt unii oameni care doresc să învețe numai pentru a ști, a cunoaște, iar acest fel de curiozitate este de condamnat; alții doresc să știe numai pentru faptul de a fi socotiți învățați, ceea ce constituie o ridicolă vanitate; alții pentru a face comerț cu cunoștințele lor; acest fel de comerț este necinstit. Cînd este însă cunoștința bună și folositoare? Atunci cînd cele ce le știi le puți în practică și acestea se dovedesc a fi folosite colectivității; este de condamnat acela care cunoaște binele și nu-l face.

„I E R T A R E A „

ÎN LUMINA NOULUI TESTAMENT

Expresia „a ierta“ sau „iertare“ apare de multe ori în paginile Noului Testament, ca traducere a patru expresii grecești. Din cauza traducerii printr-un singur cuvânt a mai multor expresii, fiecare avînd diferite sensuri, apare ca un lucru important — pentru cercetătorii Sf. Scripturi — a avea un mic studiu atent al folosirii acestor expresii, pentru

M. POPA

a ne forma o idee clară despre „iertare“.

Cele patru expresii grecești sînt: APOLUO, APHIEMI; CHARIZOMAI și APHESOS.

Iată cum prezintă unii cercetători sensul acestor expresii:

APOLUO apare de șasezeci și opt de ori în Noul Testament. Ea este tradusă în diferite fe-

luri. Este tradusă prin „a ierta“, „a alunga“, „a lăsa să plece“. Alte verbe folosite în traducerea expresiei APOLUO sînt: „a elibera“, „a da drumul“, „a îndepărta“, „a pleca“, „a pune în libertate“. Textul în care APOLUO este tradus „a ierta“ se găsește în Luca 6,37: „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osîndiți, și nu veți fi osîndiți; iertați (apoluos), și vi se va ierta (apoluo)“.

Nu există nici o îndoială că sensul acestui verset este același cu cel exprimat de Domnul Hristos când a învățat pe ucenicii Săi să se roage: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“. Mat. 6,12. Tăria expresiei APOLUO este „a înlătura“, „a elibera“ sau „a îndepărta“. Aici se accentuează partea ce-i revine credinciosului în obținerea iertării divine: înainte ca el să poată primi o asemenea „iertare“ de la Dumnezeu, el trebuie să aibă față de greșiiții lui, atitudinea exprimată prin expresia „apoluo“. Adică, să ierte și el la rîndu-i.

Expresia APHIEMI se găsește în Noul Testament în aproximativ 142 de pasaje. A fost tradus prin verbele „a părăsi“, „a suferi“, „a lepăda“, și „a lăsa în pace“. În patruzeci și șase de pasaje a fost tradus prin „a ierta“. Este interesant de observat că din șasezeci de pasaje în care Noul Testament redă sensul de „a ierta“, patruzeci și șase sînt date pentru expresia APHIEMI. De fiecare dată ideea este aceea de a fi „luat“ sau „îndepărtat“, și acest lucru accentuează faptul că iertarea este o adevărată eliberare din păcat. Un text caracteristic este 1 Ioan 1, 9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte (APHIEMI: să îndepărteze de la noi) păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“.

Cuvîntul CHARIZOMAI apare de douăzeci și trei de ori și este redat în diferitele traduceri ale Bibliei prin cuvintele: „a da“, „a oferi în dar“, „a elibera din“, „a izbăvi“ și „a acorda“. În douăsprezece pasaje se observă că expresia CHARIZOMAI este tradusă prin „a ierta“ și în fiecare este posibil

„DACA
NE
MĂRTURISIM
PĂCATELE,
EL
ESTE
CREDINCIOS
ȘI
DREPT,
CA
SĂ
NE
IERTE
PĂCATELE
ȘI
SĂ
NE
CURĂTEASCA
DE
ORICE
NELEGIUIRE“

1. Ioan 1,9

să se citească ideea principală atribuită cuvîntului CHARIZOMAI, și anume „a acorda har“, sau „a acorda o favoare“. Iertarea exprimată prin cuvîntul CHARIZOMAI este sensul cuvîntului iertat pe care-l cetim în Luca 7, 42: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat (CHARIZOMAI) pe amîndoi“. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?“ Prin folosirea cuvîntului grecesc Charizomai, pentru a exprima ideea „a ierta“, scriitorii Noului Testament accentuează că iertarea este un dar, dat fără plată și este o favoare sau un har acordat din abundență. Această idee exprimată în cuvîntul CHARIZOMAI indică că „motivul tuturor iertărilor este găsit în dragostea lui Dumnezeu nemeritată de noi oamenii“.

Cuvîntul APHESIS este redat de nouă ori ca „iertare de păcate“, odată ca „izbăvire“, și „liberare“, și de șase ori ca „iertare“: în fiecare caz apare clar ideea principală a expresiei APHESIS, și anume: „a elibera“. Când Domnul Hristos institui Sfînta Cină, El zise: „Căci acesta este sîngele Meu, sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru multi, spre iertarea (APHESIS: eliberare din păcate) păcatelor“. Mat. 26, 28. Două traduceri diferite sînt redat din expresia APHESIS în Luca 4, 18: „M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea (APHESIS)“. Ideea cuvîntului APHESIS din acest verset corespunde în deaproape semnificației Jubileului, care în Septuaginta este numită sărbătoarea APHESISUI.

Este interesant de notat faptul că această concepție pozitivă despre iertarea de păcat este susținută de unii teologi din zi-

lele noastre. Iată ce spune în sensul acesta un teolog luteran :

„Iertarea nu însemnează pur și simplu o scutire a „pedepsei“. Atâta timp cât legătura între Dumnezeu și om este concepută în termeni juridici, întrebarea este în principal despre scutire și liberare de pedeapsă... Ceea ce se întâmplă este simplu, și anume că pedeapsa este ștearsă și cel vinovat este pus în libertate. Este o situație cu totul diferită când este o problemă despre o legătură exclusiv personală...

„Problema este dacă fosta legătură personală intimă și confidențială poate fi restabilită și iarăși continuată. Acest lucru poate fi făcut numai într-un singur fel — prin iertare... După mărturia prezentată de istoria creștină, primejdia principală este că iertarea ar putea fi interpretată în mod negativ ca pur și simplu o scutire de pedeapsă. O astfel de interpretare nu este satisfăcătoare și nu epuizează conținutul bogat al acestei idei. Elementul esențial este restabilirea pozitivă a legăturilor întrerupte. Când Luther folosește termenul de iertare cu atâta consecvență ca fiind cuvântul principal din Catehismele lui și în alte lucrări, el pune în el această deplină și pozitivă semnificație : unde este iertare de păcate, este și viață și binecuvântare“.

Când scriitorii Noului Testament exprimă ideea de „a ierta“ prin APOLUO și APHIEMI, atunci ei se folosesc de cuvinte care accentuează puternic deosebirea. Aceasta este ilustrată prin folosirea lor pentru a exprima „despărțire“, „îndepărtare“, și „punere în libertate“, „eliberare“ sau „libertate“. O bună parte din învățătura „evangelică nu ține seamă de acest fapt important al iertării și dă iertării caracteristica unui

cuvânt lipsit de exactitate, dar autorul citat spune :

„Nici o prezentare n-ar putea fi mai străină de credință decât afirmația că iertarea are caracteristica paliativului și a cuvântului lipsit de exactitate. Deși iertarea omenească adesea

poate avea această caracteristică, iertarea divină este cu totul diferită. Dimpotrivă, este clar pentru credință că iertarea nu slăbește sau nu înlătură împotriva lui Dumnezeu, față de rău, și că aceasta este exprimată în actul iertării“.

Adevărata „înlăturare“ a păcatului face din iertare o putere generatoare în viața păcătosului. Acest lucru este foarte frumos ilustrat în vindecarea făcută de Isus paralicului. Această adevărată înlăturare a păcatului prin iertare, ca o putere regeneratoare, este exprimată în următoarele cuvinte :

„Același glas, care a zis să fie viață în omul creat din țărina pământului a zis să fie viață și în paralicul muribund. Și aceeași putere care a dat viață corpului înnoiește și inima. Acela care la creațiune „a zis, și s-a făcut“, care „a poruncit“, și „ce a poruncit a luat ființă“ (Ps. 33, 9), a dat viață și sufletului mort în greșeli și în păcate. Vindecarea trupului era o dovadă a puterii care reînnoiește inima. Domnul Hristos porunci paralicului să se scoale și să umble „pentru ca să știți“, zise El „că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele“.

Puterea recreatoare care se revarsă din iertare nu trebuie să fie considerată ca un har sau dar separat, ci este o parte a iertării din lucrarea ei de eliberare din păcat.

„Cînd credința creștină consideră mîntuirea obținută prin iertare ca fiind viață, sensul nu este că „viața“ este ceva adăugat la iertare, așa încît să putem vorbi de două „daruri separate“.

S-a observat că, în general, în scrierile Servei Domnului, iertarea, într-o formă sau alta este strîns legată de viața regenerată, după cum se ilustrează în următoarele rînduri :

„Noul legămînt' a fost făcut pe 'făgăduințe mai bune', — făgăduința iertării de păcate, și făgăduința harului lui Dumnezeu pentru a reînnoi inima și a aduce-o în armonie cu principiile legii lui Dumnezeu“.

Aspectul pozitiv al iertării ca o putere regeneratoare este exprimat astfel :

„Contrarietatea dintre Dumnezeu și Satana este văzută în faptul că iertarea devine o putere regeneratoare în viața omenescă... Iertarea nu poate fi explicată pe baza regenerării, și este cauzată exclusiv de iubirea divină și include regenerarea“.

Cuvîntul grecesc APHESIS care în Noul Testament este tradus prin „iertare“ și „scutire“, de asemenea este tradus prin „eliberare“ și „libertate“. În Epistola către Coloseni ne este dată o ilustrație despre fo-

losirea cuvîntului APHESIS. Pavel scrie despre Domnul Hristos, zicînd : „În care avem răscumpărare, prin sîngele Lui iertarea (APHESIS) păcatelor“. Col. 1, 14. Tradus în mod literal, acest verset ar suna astfel : „În care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, ceea ce înseamnă eliberare (punere în libertate, libertate sau salvare) din păcate“. Pluralul „ton Lamartion, „păcate“ poate fi socotit în ablativ exprimînd separare. Înțelegă în felul acesta, adevărata eliberare din păcat este de asemenea exprimată prin folosirea cuvîntului grecesc APHESIS. Pana inspirată spune :

„Iertarea are un înțeles mai mare de cum cred mulți... Iertarea acordată de Dumnezeu nu este numai un act juridic prin care El ne eliberează de la condamnare. Nu este numai iertare de păcat, ci și eliberare din păcat. Revărsarea din abundență a dragostei răscumpărătoare este cea care transformă inima“.

Cînd o considerăm în plinătatea ei, se poate spune că iertarea de păcate este acel act divin de favoare prin care iubirea divină, așa cum s-a manifestat în Mîntuitorul răstignit, acoperă pe păcătos cu haina dreptății lui Hristos ; apoi prin același act de iubire supune pe cel păcătos și-l face cu adevărat liber de păcat.

Simone,

fiul lui Iona,

mă iubești?

Jată, o întrebare care ni s-ar pune și nouă, de oricine și oricând. „Prea iubitorilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții;“ 1 Ioan 4, 11.

Noi nu trebuie să pierdem niciodată din vedere această recunoaștere a valorii individuale, căci altfel însemnează a pierde legătura cu chiar esența planului lui Dumnezeu de mîntuire, în dăruirea Fiului Său să moară pentru noi. Foarte departe de adevăr este ideea primejdioasă care a tulburat atît de mult creștinătatea, și anume că darul lui Hristos este numai pentru o clasă privilegiată. În fata lui Dumnezeu nu sînt deosebiri. În fata Lui toți sînt la fel. Trecînd dîncolo de toate îngrădirile ridicate între om și om, iubirea Sa cercetătoare atînge ceea ce este de o valoare nepretuită înaintea Sa, și anume „OMUL“ în totalitatea ființei Lui răscumpărate. Rom. 8,38.39.

De aceea, e de știut că de orice culoare, de orice rasă sau rang aș fi, Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pentru mine. Dumnezeu iubește lumea,

Pastor
A. BĂLAN

și pentru că a iubit lumea, a dat pe singurul Său Fiu, și ca urmare, El m-a avut în vedere și pe mine. Eu nu pot să pricep niciodată lucrul acesta, dar pot să răspund unei astfel de iubiri predîndu-mă pe mine și tot ce-mi aparține, Lui. Totodată, eu pot să exprim recunoștința mea pentru iubirea Sa, iubind pe frații mei.

În scopul de a mîntui din moarte și a da viață veșnică, iubirea cuprinde pe toți oamenii. Deoarece a iubit pe toți oamenii, El a dat pe Singurul Său Fiu ca Să moară.

Dumnezeu a dat, pentru că a iubit. Dar ia seama cît a dat! El n-a oprit nimic. N-a avut ce să dea mai mult. În mod esențial, iubirea este o jertfă. Darurile ei sînt măsurate, nu numai prin ceea ce dă, ci și prin ceea ce oprește pentru sine. Darurile de bunăvoință sînt numai o parte dintr-o îmbelșugare și nu constituie în fond o jertfă.

Isus urmărind depunerea darurilor pentru săraci la Templu,

a observat o văduvă care a dat doi bănuți și zise: „Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decît toți ceilalți; căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască“. Luca 21,1—4.

Cel mai mic dar dat din iubire este mult mai de valoare decît tot belșugul pe care-l îngăduie bunăvoința, pentru că în timp ce bunăvoința dă în scop de binefacere, și adesea fără ca aceasta să constituie vreo jertfă, iubirea dă totul, pentru că în ea este un impuls de a da.

Pe cînd Hristos și ucenicii mîncau împreună la marginea mării, Mîntuitorul zise lui Petru: „Simone fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decît aceștia?“ Referindu-se la frații lui. Petru spusese odată: „Chiar dacă toți oamenii vor găsi o pricină de poticnire în Tine, eu nu voi găsi niciodată“. De data aceasta el se prețui mai drept. „Da Doamne“, zise el acum, „Știi că Te iubesc“. De data aceasta nu se vădi nici o susținere înflăcărată că iubirea lui este mai mare decît a fraților

jertfitoare. Cu toate că Petru tăgăduise pe Domnul său, iubirea pe care i-o purta nu se stinse. Tot o astfel de iubire trebuie să simtă și ajutorul păstorului pentru oile și pentru mieii încredințați îngrijirii lui. Amintindu-și de propria lui slăbiciune și greșală, Petru trebuia să se poarte tot așa de blînd cu turma sa, cum se purtase și Hristos cu el..

La invitația Mintuitorului: „Vino după Mine,“ Petru, plin de credință, umilit și curajos, își luă crucea și îl urmă, căci în inima sa venise îndemnul iubirii care consacrase totul. El era de acum hotărît să urmeze pe Domnul său în totul. El nu mai era stăpînit de un simplu

sentiment de bunăvoință care dorea doar binele Maestrului său și a fi folositor, dar care înceta de îndată ce era vorba de a face un sacrificiu, ci cu mult mai mult, de o iubire mai tare decît moartea, care se încredea, servea și era gata a da pînă într-atîta încît nu-i mai rămînea nimic.

Cu mulți ani mai tîrziu acest bărbat dîrz, avea să îndemne pe frații săi, să lase ca iubirea Sa să stăpînească inimile lor. Din plinătatea unei experiențe care se adîncise cu trecerea anilor, el scria: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gînduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți“.

lui. El nu-și arată părerea în ce privește devoțiunea lui, dar, el făcu apel la Acela care poate să cunoască toate gîndurile inimii, să judece sinceritatea lui, zicînd: „Tu știi că Te iubesc“.

Înainte de căderea lui, Petru era gata să vorbească chiar neîntrebat, să dea sfaturi și să se amestece în treburile altuia. Dar Petru cel pocăit era altfel. Și-a păstrat rîvna lui de pe vremuri, dar Harul lui Hristos i-a călăuzit înflăcărarea. Nu mai era nici pornit, nici încrezut, nici îngîmfat, ci liniștit, stăpîn pe sine, gata de a învăța și ajuta. În împrejurările acestea, putea să pască mieluseii turmei lui Hristos. Dacă Petru era acum convertit și iubea cu adevărat, era numai o singură cale prin care putea să dea dovadă de ea — printr-o slujire umilă și cu inima sinceră.

Metoda folosită de Isus Hristos cu Petru constituia o învățatură atît pentru el cît și pentru frații lui. Îi învăța că trebuie să întîmpine pe cel greșit cu răbdare, simpatie și iubire

„Stăruința“

Cade picătură după picătură
Apa, jos pe stîncă tare de
granit.

În zadar ciocane în ea au
lovit

Căci neputincioase lîngă ea
căzură.

Au lovit în stîncă fără
încetare

Oameni și ciocane, sporind
forțe noi.

Nespărgînd-o însă au dat
înapoi:

„Nu se poate sparge căci este
prea tare“.

Apa-ncet lovit-a-n neclintita
stîncă

Cu multă răbdare și stăruitor
Macină continuu micuțul
izvor

Și croiește-n drumu-i albie
adîncă

Munca este-n viață picurul
de apă,

Neizbînda-i pare stîncă de
granit.

Stăruința, zelul, în lucrul
dorit

Sparge terea stîncă, o
fărîmă toată

TITU ZAMFIR

„BOTEZUL PENTRU CEI MORȚI“

Altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?”

1 Corinteni 15,29

Gama deosebit de variată și mult cuprinzătoare a problemelor discutate de către apostolul Pavel, cu desăvârșită competență, în cuprinsul scrierilor sale, face din acest erudit și neobosit apostol, doctrinarul — unanim recunoscut — al Bisericii creștine. Logica inspirată și... inspirație, folosită în clarificarea multelor probleme ce confruntă Biserica primară și de atunci Biserica în toate fazele și etapele dezvoltării ei, lămurește și astăzi probleme ce preocupă mintea și sufletul credincioșilor.

Atunci, ca și acum, concepția necesității „botezului pentru cei morți“ era ridicată la rangul de doctrină, de unele cercuri — „creștine“...!

Sînt și astăzi unii care folosesc textul din 1 Cor. 15,29, ca o bază de susținere a concepției botezării persoanelor în viață,

în favoarea sau pentru spiritele persoanelor care au murit nebotezate, dar care, în spirit fiind, se pocăiesc în lumea spiritelor, iar pentru că nu pot să îndeplinească — în lumea imaterială — botezul, apelează la serviciul unei persoane în viață, care să fie botezată în locul lor.

N. DUMITRESCU

De la bun început se poate vedea că această pseudo-doctrină este acceptată sau respinsă în măsura în care acceptăm sau respingem existența într-un fel sau altul, a unei vieți dincolo de mormînt, într-o lume a spiritelor, imaterială.

Practica „botezului pentru cei morți“ nu poate fi acceptată de cei ce rămîn la învățătura Sf. Scripturi și care cred în ceea

ce Sf. Scriptură spune cu privire la cei morți — că ei în adevăr sînt morți — căci „cei morți nu știu nimic; gîndurile lor, dragostea, ura, pizma lor au pierit; nefăcînd nici o lucrare, neavînd înțelepciune, nici cunoștință, nici chibzuială; neavînd parte de nimic din ceea ce se face sub soare“ (Ecl. 9,5.6.10; Ps. 146,4).

În lumina învățăturii Sf. Scripturi, pentru cei credincioși, nu există o lume a spiritelor în care cei morți trec imediat. Nădejdea celui ce moare, nu este decît făgăduința unei învieri a întregii ființe (corp — suflet—spirit). Apostolul Ioan spune cu referire la această făgăduință și nădejde a creștinului: „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“. „Cine mănîncă trupul Meu, și bea singele Meu, are viață veș-

nică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi" (Ioan 6,40,54).

Unii susțin că expresia „morți” din textul de care ne ocupăm în studiul de față s-ar referi la Domnul Hristos, iar gândul din context ar fi acela că dacă Hristos n-a înviat, atunci nici unul din cei morți nu va învia; credința voastră este zadarnică; voi sînteți încă în păcatele voastre; și prin urmare cei ce au adormit în Hristos, sînt pierduți; nu mai este nici o nădejde pentru nimeni (1 Cor. 15, 12—19). Deci, ce vor face cei ce sînt botezați pentru un Hristos care este mort, în mormîntul Său, neînstare să învieze pe cei ce sînt în mormintele lor?

Totuși, acestei teorii nu i se va acorda o cercetare mai amănunțită, pentru că în original, expresia tradusă cu „mort” din unele versiuni, în original (ca și în traducerea romîneas-că) este la plural în tot capitolul. După cum am văzut traducerea romîneas-că sună astfel: „Astfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?” Este deci clar că dacă trebuie să înțelegem acest verset în conformitate cu doctrina Bibliei despre starea celor morți, atunci trebuie să avem o explicație exactă cu privire la cine se referă Pavel cînd spune „cei morți”, iar această explicație trebuie dată chiar de apostolul Pavel în conformitate cu propria lui folosire a acestui termen.

Apostolul Pavel a scris această epistolă bisericii din Corint, venită dintre neamuri. El a scris de asemenea comunităților din Efes, Colose și Roma, cam în aceiași termeni, și dacă vom compara declarațiile asemănătoare în diferitele sale epistole, vom înțelege la cine se refera el cînd scria „cei morți”.

„Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pămîntească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile” (Col. 2, 13).

În felul acesta, apostolul Pavel numește în mod clar pe toți credincioșii, în starea dinaintea convertirii lor, ca fiind morți. Ei trăiau din punct de vedere fizic, dar vorbind din punct de vedere spiritual, ei erau morți în greșelile și păcatele lor. Această concluzie el a tras-o în mod neîndoios din cuvintele Domnului Hristos cînd spune: „Lasă morții... să-și îngroape morții” (Mat. 8, 22; Luca 9,60). „Căci acest fiu al meu era mort, și a înviat”; „acest frate al tău era mort, și a înviat” (Luca 15, 24, 32). Apostolul Ioan exprimă același gînd în 1 Ioan 3, 14: „Noi știm că am trecut de la moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămîne în moarte”. Botezul este un simbol al trecerii de la moarte la viață, vorbind din punct de vedere spiritual și în această viață, iar în mod literal, de la moartea fizică la viață fizică prin învierea din morți, în felul în care

și Domnul Hristos a fost înviat.

„Fînd îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care l-a înviat din morți (Col. 2, 12). În botez, cel credincios este în mod simbolic îngropat împreună cu Hristos ca fiind mort, și apoi înviat la o viață nouă împreună cu El.

„Nu știți că toți cîți am fost botezați în Isus Hristos am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă”.

„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”. (Rom. 6, 3—5).

Botezul este o asemănare a morții, îngropării și înălțării Domnului Hristos. Acest gînd, Pavel îl prezintă în 1 Cor. 15, 35 la 38 și 42 la 44.

„Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire” (vers. 42).

Astfel găsim că expresiile „moarte” și „înviere”, au două însemnătăți, sau sînt folosite în două feluri; una spirituală, și alta literală; prima fiind pregătitoare celei de a doua. În primul rînd este o înviere spirituală, dintr-o moarte spirituală — la o viață nouă în Hristos (Rom. 6, 4; Col. 2, 13). În al

doilea rînd este o înviere literală, de la o moarte fizică, la o înnoire a vieții fizice, care nu va mai fi urmată de moarte (Rom. 6.5, 8—11; Apoc. 20, 6).

Viața și moartea sînt două situațiuni ce se exclud reciproc. Una nimicește pe cealaltă; de aceea moartea este vrăjmașa vieții. Pentru ca o persoană să poată avea viața veșnică, — **MOARTEA TREBUIE SĂ FIE DISTRUSĂ** —; și lucrul acesta, îl descrie apostolul Pavel în 1 Cor. 15 26. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea“. Moartea va fi nimicită prin învierea la o viață a corpului, nesupus putrezirii... (morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați — vers. 52). Lucrul acesta trebuie să fie adevărat; căci altfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?

Noi trebuie să delimităm în mod hotărît și precis cine se botează, și pentru cine erau botezați. Cînd noi cei ce credem în botez, am fost botezați, pentru cine ne-am botezat, pentru noi înșine, sau pentru altcineva? Desigur că pentru noi înșine. Și cînd am fost botezați, am fost botezați, pentru o persoană ce murise, și acea persoană ce era moartă, era de asemenea fiecare dintre cei ce erau botezați; aceasta conform învățăturilor apostolului Pavel. Lucrul acesta este adevărat în toate botezurile săvîrșite după adevăr din lumea creștină. Toți am fost botezați pentru „cei

morți“, cel mort fiind (vorbind din punct de vedere spiritual, al omului cel vechi), fiecare supus al legii păcatului, căci fiecare dintre cei ce se botează, trebuie să fie mort față de sine, de eul său personal, de păcat. Nu numai că cei ce au fost botezați, au fost botezați pentru starea lor de moarte spirituală dinainte, dar ei au fost botezați și pentru starea lor de moarte fizică, care va fi o stare a lor în decursul timpului, pentru ca ei să poată obține învierea prin Hristos, a dreptilor adormiți.

Că „cei morți“ din versetul 29 se referă chiar la cei credincioși, lucrul acesta este arătat clar în vers. 30 și 32. „Și de ce sîntem noi în primejdie în orice clipă?... care-mi este folosul, dacă nu înviază morții? „Să mîncăm și să bem, căci miine vom muri“. „NOI“ din aceste versete sîntem o parte din „CEI“ (morți) din versetul 29. „CEI“ (morți) din versetul 29, — expresia — este la persoana a treia, referindu-se la toți cei care sînt botezați, oriunde și în

orice timp. Să restringem problema la apostolul Pavel și la cei împreună lucrători cu el în lucrarea de slujire, cum și la cei ce asemenea lui — fac aceeași lucrare și trec prin experiențe asemănătoare pentru Evanghelie. Comentariul Biblic A.Z.S. spune cu privire la textul de mai sus:

„De ce și-ar fi primejduit apostolii viața pentru a vesti pocăința și credința în Hristos dacă nu ar exista un astfel de eveniment și anume — învierea?“

Cît de sigur este faptul că Domnul Hristos a înviat din morți? „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți... Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos“ (1 Cor. 15, 20—22).

Un alt comentator, după ce spune că acest verset (vers. 29) este cel mai dificil din Noul Testament... rezumă cele prezentate de apostolul Pavel astfel: „Dacă n-ar fi nici o înviere din morți, cei care, devenind creștini, se expun la tot felul de situațiuni... nu pot avea nici

Psalmul 139

Doamne, Tu-mi cunoști simți-
rea,

Mina Ta doar m-a creat;
De departe-mi prinzi gândirea,
Căile ce le-am urmat.

Cunoști vorba nerostită,
Cu prezența-Ți mă-nconjori.
Mintuirea Ta slăvită
Se înalță pîn' la nori.

Unde să m-ascund de Tine,
De-al Tău Duh cercetător?
Și-n cer Tu vei da de mine,
Și-n locașul morților.

Chiar cu aripi de lumină
De-aș zbura și-aș trece mări,
Și-acolo dau de-a Ta mînă
Și de-a Tale îndurări.

Dacă-n neagra-ntunecime
Aș dori să fie ascuns,
Nici aceasta pentru Tine
Nu-i ceva de nepătruns.

M-ai țesut ca pe-o minune
Plămădit în loc ascuns
Încă nu eram pe lume
Și-al Tău ochi m-a și pă-
truns.

Minunat lucrezi, Părinte,
O minune m-ai creat:
Sufletu-mi aceasta simte
Te slăvesc, Fii lăudat!

Cît de nepătrunse, Doamne,
Mi se par a Tale gânduri;
Numeroase ca nisipul,
De pe țărm de mări și rîuri.

Cercetează-mă, o, Doamne,
Și pătrunde-a mea simțire
Cearcă-mă, cunoaște-mi gândul
Și mă du spre nemurire.

GEANTĂ M. ION

o răsplată, și nici un motiv destul de logic pentru a accepta o astfel de situație. Dar primind botezul ca o emblemă a morții, acceptînd în mod nesilit de nimeni să fie cufundați în apă; ei îl primesc ca un semn al învierii spre o viață veșnică, prin ieșirea din apă, astfel EI SÎNT BOTEZAȚI PENTRU CEI MORȚI, într-o desăvîrșită credință în înviere. Cele trei versete ce urmează confirmă sensul acesta“.

„Astfel, ce ar face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?... căci altfel, tot ceea ce este prezentat mai înainte constituie irealități...“

„Toți cei din Comunitatea din Corint erau... printre cei botezați... și toți ceilalți din alte locuri ce sînt botezați, plus toți cei care primesc botezul ori cînd și oriunde s-ar găsi sînt printre ei. Singurul semn caracteristic tuturor este botezul, această instituție divină ce ne face creștini... El începe cu primirea botezului pentru că acum se începe viața spirituală a tuturor creștinilor adevărați și sinceri, și pentru că acest început ne leagă totdeauna de moarte și de înviere. Gal. 3, 27. 29 face clar ceea ce devenim noi prin botez. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos... și sîntem moștenitori prin făgăduință“, și nu cunoaștem nici o speranță a moștenirii cerești fără învierea Domnului Hristos.

„Cei morți“ despre care vorbește Pavel aici nu sînt toți cei morți... ci cei ce au murit în speranța învierii și au umblat în strînsă comuniune și părăsire cu Hristos, a căror inimă și viață au fost pline de Hristos. Exemplul lor, botezul lor, viața lor plină de sfințenie și chiar moartea lor în această scumpă nădejde, toate acestea dau MOTIVELE ce însuflă în cei credincioși dorința de a primi botezul pentru același scop binecuvîntat. Problema ridicată de apostolul Pavel, are deci acest sens: toți cei ce sînt astfel mișcați a primi botezul biblic, nu au nici o speranță, iar botezul lor este cu totul zadarnic dacă nu este nici o înviere (atît a Domnului Hristos, cît și pentru cei ce cred). Faptul acesta este subliniat astfel de Apostol: „Astfel, ce ar face ei?“

Lucrul acesta este de asemenea adevărat cu privire la a doua problemă: „Dacă morții nu înviază nicidecum (dacă nici Domnul Hristos și nici cei ce cred în El nu înviază), de ce se botează ei atunci pentru ei (pentru „cei morți“)? În cazul acestei de a doua probleme, condiția care este cuprinsă în expresia „astfel“ din prima problemă, este pe deplin exprimată cînd spune: „Dacă cei morți nu înviază nicidecum“. Iar cercetătorii și cei cunosători spun că în grecește „nicidecum“ cuprinde întreaga înviere, adică atît pe Domnul Hristos, cît și pe cei ce au adormit în speranța mîntuirii acordate prin jertfa Lui.

Cu certitudine că nici un creștin nu va nega faptul că Domnul Isus Hristos a fost crucificat pentru păcatele noastre acum aproape 1930 de ani, în timpul domniei împăratului roman: Tiberiu Caesar (Luca 3, 1). Sfînta Scriptură ne prezintă în paginile ei profeții referitoare la nașterea Sa:

„Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea lui va fi frica de Domnul; nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotări după cele auzite“. Isa. 11, 1-3.

De aceea Domnul însuși va va da un semn: Iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)“. Isa. 7, 14.

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel, și a Cărui obîrșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“. Mica 5, 2.

Profeții cu privire la viața Sa de pe pămînt:

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc. Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; și El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frîntă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge“. Is. 42, 1-4.

Profeții cu privire la moartea Sa pe cruce:

„Mi-au străpuns mîinile și picioarele... își împart hainele mele între ei, și trag la sorț pentru cămașa mea“. Ps. 22, 16 u. d.

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pămînt uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. El suferințele noastre Le-a purtat, și durerile noastre

PREOȚIA DOMNULUI HRISTOS!

le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui sîntem tîmăduiți.

„Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund; n-a deschis gura.

„Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormîntul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvîrșise nici o nelegiuire și nu se găsise nici un viclesug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-l zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămînță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mîinile Lui“. Isa. 53, 1—5. 7.9.

Profeții cu privire la înălțarea Sa la tronul Tatălui din ceruri :

„Domnul a zis Domnului meu : ‚Șezi la dreapta Mea’ pînă voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale’. Domnul a jurat, și nu-I va părea rău : ‚Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec’“. Ps. 110, 1.4.

Profeții cu privire la lucrarea Sa din curțile cerești :

„Așa vorbește Domnul oștirilor : ‚Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsli din locul lui, și va zidi Templul Domnului. Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podobă împărătească, va șede și va stăpîni pe scaunul Lui de domnie, și desăvîrșită unire va domni între ei amîndoi’“. Zah. 6, 12. 13.

Găsim în rapoartele Sf. Scripturi dovada faptului că aceste profeții și-au găsit împlinirea lor în decursul timpului. În Cartea lui Daniel (Dună aceste șasezeci și două de săptămîni, unsul va fi stîrpit. Dan. 9, 26 u.p.) găsim arătat faptul că timpul stîrpirii (crucificării Lui) a fost de asemenea profetizat. Profețiile au prezis moartea Sa, iar împlinirea lor, așa cum se reliefează din paginile Scripturii, face — pentru noi creștinii — ca acest cuvînt al profetei să fie și mai sigur ; și sîntem asigurați de adevărul pe care noi îl credem, că la împlinirea vremii... „s-a arătat o singură dată, ca să steargă păcatul prin jertfa Sa“. Ebr. 9, 26.

Si totuși „Mielul lui Dumnezeu“, care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1, 29), a fost „junghiat de la întemeierea lumii“ (Apoc. 13, 8). Căci El, Mielul, Domnul Hristos, a fost „cunoscut“ mai înainte de întemeierea lumii“. (1 Petru 1, 20). Această autoritate vine din faptul oferirii Sale ca jertfă ispășitoare, pentru expierea vinovăției celui păcătos, căci „fără vărsare de sînge (sîngele jertfei din vechiul așezămînt), nu este iertare (Ebr. 9, 22). Numai moartea Domnului Isus putea face posibilă iertarea păcatelor, lucru care să permită păcătosului pocăit să trăiască ; și numai mij-

locirea Lui a putut face pe Enoh să umble cu Dumnezeu în timpul vieții Sale de pe pămînt, ca apoi să fie primit în curțile slavei cerești cu mai bine de trei mii de ani mai înainte de evenimentele Golgoței. „De aceea și poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Ebr. 7, 25. În zilele lui Enoh, ca de fapt și în zilele noastre, pentru cei credincioși „în nimeni altul nu este mîntuire : căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor în care trebuie să fie mîntuiți“. (Fapte 4, 12). Moise, servul și prietenul lui Dumnezeu, cel care a fost așezat chiar de Prietenul său în mormîntul cel vremelnic, a fost înviat dintre morți ; dar Ilie a fost înălțat fără a vedea moartea. (Si iată că li s-a arătat Moise și Ilie, stînd de vorbă cu El). Mat. 17.3.

„Pe cînd mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vînt“ (2 Regi 2, 11). cu multe sute de ani mai înainte ca Domnul Hristos să sfărîme portile mormîntului ca „vîrgă a celor adormiți“. (Dar acum, Hristos a înviat din morți, vîrga celor adormiți“ 1 Cor. 15, 20).

Atunci cînd luăm în considerare preoția Domnului Isus noi găsim acționînd același principiu : „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului“. Întruparea Sa a fost un pas ce L-a condus către Golgota (vers. 14) și o pregătire

necesară pentru preoția Sa. Dar intruparea Sa în corp omenesc nu L-a făcut un preot. Și nici nu Și-a luat de la Sine — Singur — slujba de preot“. Tot așa și Hristos, nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce L-a zis : „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut“. Și cum zice iarăși într-alt loc : „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec“. Ebr. 5,5,6.

Domnul Hristos a fost făcut Mare Preot prin jurămîntul — cuvîntul lui Dumnezeu, iar acest jurămînt a fost făcut „după ce a fost dată Legea“. „În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii ; dar cuvîntul jurămîntului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvîrșit, pentru veșnicie ca preot numai după „ce El a făcut curățirea păcatelor noastre“ și S-a înălțat la cer, ca să fie uns „cu untdelemn de bucurie, mai pe sus decît pe tovarășii Tăi“. (Ebr. 1,3,9). El a fost făcut atunci „Domn și Hristos“. „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi“. Fapte 2,36 ; iar „revărsarea Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii, a constituit comunicarea Cerului că inaugurarea lucrării Răscumpărătorului avu loc“. Psalmul 110,1—4, prezintă în mod clar faptul că atunci a fost timpul sau momentul cînd Dumnezeu rosti jurămîntul Său, cînd spuse : „Domnul a jurat și nu-I va părea rău : „Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec“, și apoi Domnul Isus deveni marele nostru Mare Preot. Așa după cum arată mai tîrziu și Petru cînd declară : „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mintuitor, ca să

dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor“. Fapte 5,31. Adică El fu făcut preot.

Dacă Domnul Isus rămînea pe pămînt El nu ar fi fost preot, („Dacă ar fi pe pămînt, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sînt cei ce aduc darurile după Lege“ Ebr. 8,4), pentru că adevăratul sanctuar este în ceruri și el este în „cortul acela mai mare și mai desăvîrșit“ (Ebr. 9,11) și „de aceea și poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Ebr. 7,25. Acolo, în acel loc al puterii și slavei („Da“ i-a răspuns Isus, „sînt“ ! „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezînd la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venînd pe norii cerului!“ (Mat. 26, 64), la dreapta lui Dumnezeu în ceruri, El — Domnul Hristos — este mijlocitorul unui legămînt nou, al unui legămînt mai bun și scrie Legea Sa în inimile și mințile acelor credincioși care se supun cu totul Lui. „Dar iată legămîntul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul : voi pune legile Mele în mințile lor și le voi scrie în inimile lor ; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu“. Ebr. 8,10.

Astfel, timpul exact cînd Domnul Isus deveni mare preot este precizat de profeție și istorie, după cum a fost precizată și moartea Sa pe cruce.

Dar această lucrare pe care El o face acum pentru noi este aceeași lucrare pe care El a făcut-o pentru sfinții „timpurilor Vechiului Testament“. De la Abel la Zaharia nu a existat nici un alt mijloc de a primi iertarea de păcate și a ajunge la neprihănire, decît prin moartea și mijlocirea Domnului Isus,

Fiul lui Dumnezeu. După ce Adam păcătui, noul legămînt a fost singura cale posibilă spre sfințire și cer, și nu există nici un alt mijlocitor al acestui legămînt nou, în afară de Isus, Domnul și Mintuitorul nostru. Deși „Miel ce a fost junghiat de la întemeierea lumii“, totuși, El a confirmat deja legămîntul acesta prin singele Său, și a adus jertfă... El fiind preotul, el fiind victima. De la căderea un păcat a primilor noștri părinți, nu a mai fost nici o legătură directă între Dumnezeu și credincios. Dumnezeu a dat lumea în mîinile Domnului Hristos, ca prin lucrarea Sa de mijlocire, cel credincios să poată fi răscumpărat, și în același timp să apere autoritatea și sîmțenia legii lui Dumnezeu“. Nu numai odată cu venirea Mintuitorului în trup, ci de-a lungul veacurilor după căderea în păcat și fagăduința Mintuitorului, Dumnezeu a fost în Hristos împăcînd lumea cu Sine“.

Sacrificiul Domnului Isus de pe crucea Golgotei, cu aproape 1930 de ani în urmă, este totdeauna valabil („Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între băurîni, am văzut stînd în picioare un Miel. Părea junghiat, și avea șapte coarne și șapte ochi, care sînt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pămîntul“ (Apoc. 5,6), ca și actul vărsării singelui Său în folosul păcătoșului.

Cînd Domnul Isus Se oferi de bună voie, spre mintuirea noastră, ca jertfă pe Golgota, lucrarea, slujba Sa în curțile cerești nu a încetat. „Noi avem un altar“, scrie apostolul Pavel și acesta este un altar pentru sacrificiu — jertfe — căci acesta este un altar „din care n-are drept să mîncece cei ce fac slujbă la cort“ (Ebrei 13,10), și

nimeni nu mănincă din altarul tămâierii. Apostolul Ioan a văzut pe Domnul Hristos stând înaintea altarului. Apoi a venit un alt inger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie“. Apoc. 8,3. Această menționare a „altarului de aur care este înaintea scaunului de domnie“ îl deosebește de altarul la care preotul primea tămâia. Poporul aducea tămâia care reprezenta meritele și lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, neprihănirea Sa desăvârșită, care prin credință este acordată poporului Său, și care singură poate face ca închinarea celor păcătoși să poată fi primită de Dumnezeu. („Au venit din Sihem, din Silo și din Samaria, optzeci de oameni... aveau daruri de mîncare și tămâie, ca să le aducă la Casa Domnului“. Ier. 41,5. „Vor veni toți din Seba, aducînd aur și tămâie, și vor vesti laudele Domnului“. Isa. 60,6).

„Atunci cînd noi recunoaștem înaintea lui Dumnezeu, și mărturisim înaintea Lui meritele Domnului nostru Isus Hristos, atunci, această lucrare mijlocitoare primește un miros bine plăcut lui Dumnezeu“. Atunci cînd ne rugăm în numele și în

meritele Mîntuitorului nostru, noi aducem tămâie pe altar, iar Domnul Hristos prezintă „înaintea Tatălui, cu prețiosul parfum plăcut mirositor al propriei Sale îndreptățiri, rugăciunile credincioșilor pocăiți“.

Dumnezeu a așezat la acest altar al Său un Avocat îmbrăcat în „natura Sa“ și „natura noastră“. „Faceți uz de numele Meu, spune Domnul Isus prin pana cea inspirată a Servei Sale. Lucrul acesta va da rugăciunilor noastre putere, și Tatăl vă va da bogățiile harului Său“. „Binecuvîntările și darurile lui Dumnezeu pentru noi sînt fără limite“. În privința aceasta nu trebuie să punem limite de spațiu sau timp. Dumnezeu Se numește pe Sine „Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob“, și nu este un Dumnezeu al celor morți ci al celor vii; căci toți trăiesc în El“. „Dar că morții înviază, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre 'Rug', cînd numește pe Domnul: 'Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob'. Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sînt vii“. Luca 20, 37—38.

Din punctul nostru de vedere ei sînt morți, dar Dumnezeu vorbește despre ei ca fiind vii,

datorită siguranței și certitudinii învierii lor din morți. După cum noi putem accepta faptul că Domnul Isus a venit „la împlinirea timpului“, și a adus sacrificiul suprem pe Golgota „la mijlocul săptămîinii“, acum aproximativ 1930 de ani, și cu toate acestea El a fost „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii, tot așa noi putem accepta faptul că El a fost totdeauna preot și mijlocitor al familiei omenesti, deși nu a fost numit în această slujbă prin jurămîntul lui Dumnezeu decît numai după ce El a făcut ispășire pentru păcatele noastre prin moartea Sa, atunci cînd El s-a așezat „la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al locului prea sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul“. Ebr. 8,1.2.

Timpul și vremurile, barierele lor de netrecut sînt partea noastră a celor muritori, ca să le suportăm urmările în ființa noastră. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că El, binecuvîntările și bunăvoința Lui față de cei credincioși este fără de limită. Lucrarea mijlocirii, a preoției Lui durează de veacuri și este veșnică în urmările ei“. Iehova a jurat, și nu Se va căi: „Tu ești preot în etern după chipul lui Melhisedec“. Ps. 110,4.

EXEGET

EL, MAI MARE E!

*Umple cerul și pământul cu mărirea Lui,
Universul nu-L cuprinde, Cerul Cerului
E prea mic ca să încapă pe Isus Hristos,
Pe Acel ce peste toate Domn e maiestos!*

*E mai mare decât viața! El o dă cui vrea.
El, locașurile morții grabnic va surpa.
E mai mare ca Virtutea! Duhul Lui cel Sfânt
O rodește-n orișicine în cer, pe pământ.*

*E mai mare ca Păcatul! El îl birui:
Pe-a Golgotei cruce, veșnic, El îl țintui.
E mai mare ca Durerea! Căci a îndurat
Chinul-chinurilor grele și n-a murmurat.*

*El e însuși Adevărul, chintesența lui,
Legea-Legilor, la cîrma Universului!
E Iubirea cea Sublimă care Se jertfi,
Marele Principiu-al Vieții ce Se dărui.*

---

*Și-astfel, mintea nu ne-ajută spre a-L urmări
În străfunduri de străfunduri și a-L defini.
Teologice formule nu ne sînt de-ajuns
Spre-a descri pe Cel ce este pururi nepătruns.*

*Numai Ziua Veșniciei ne va lămuri
Cît de mare e Acela ce ne mîntui,
El atunci ne va apare chiar așa cum e
Dovedind că decât toate El mai mare e.*

D. FLOREA

Curierul
ADVENTIST

REDACȚIA ȘI ADȚIA
BUCUREȘTI, STR. MITROP. GHEN PETRESCU 116